

Trong khi nhiều tờ báo lớn trên thế giới đã lên Việt Nam trong hai tháng 3 và 4 vừa qua để tìm hiểu và viết về những thay đổi tại Việt Nam sau 30 năm kết thúc chiến tranh, thì ký giả Yoshigata Yushi của Nhật Bản, cũng đến Việt Nam những ngày vừa rồi khác.

Ông đến Việt Nam để tìm hiểu đi nữa mà Hà Nội hay nói là 'xoa dịu vết thương quá khứ' trong lòng người dân miền Nam. Bài viết sau đây của ông để các bạn và tôi cùng chia sẻ về những chuyện của những người lính ở Phấn Công Phấn Binh Miền Nam.

"Hãy quên quá khứ, đoàn kết lại để xây dựng đất nước" là câu nói thường được các nhà lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam nhắc lại những khi quốc gia này áp dụng chính sách "đổi mới" vào năm 1986 dưới thời ông Nguyễn Văn Linh. Ngày 30 tháng 4 vừa qua tại Việt Nam, các lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam cũng lặp lại câu này trong những buổi lễ chào mừng "Chiến thắng 30/4".

Lời kêu gọi này có gì sai, mà sao người dân Việt Nam không đáp ứng, phải để cho lãnh đạo hô hào hoài suốt gần 19 năm rồi.

Bất cứ chuyện gì được coi là đúng khi lý thuyết phải phù hợp với thực tế. Lời kêu gọi phải đi đôi với việc làm còn không thì tất cả đều vô nghĩa. Lời kêu gọi người ta hãy quên quá khứ thì chính mình cũng phải hòa đồng, cởi mở, đổi mới công bằng với tất cả mọi người chứ không được kết quả. Ở đây tôi muốn nói đến sự phân chia của những người lính miền Nam hiện nay vẫn còn bất chính quy định kết quả cho dù chiến tranh đã kết thúc đúng 30 năm. Họ đang là những nhân công xã hội bị phân chia tại Việt Nam và đang cần, rất cần sự giúp đỡ của mọi người trong chúng ta.

Thời kỳ áp dụng chính sách "đổi mới", chính quyền Hà Nội đã hé cửa cho một số hội đoàn thiện nguyện (NGO) nước ngoài vào Việt Nam làm công tác từ thiện, giúp đỡ những người đang gặp trong hoàn cảnh khó khăn. Tôi đã được một người trong các NGO hàng đầu đến trung tâm trại lính phía cho người tàn tật ở Cần Thơ. Tại đây tôi được gặp ông N. V. Công (73 tuổi, một người lính phía miền Bắc Việt Nam Cộng Hòa) khắp khắp nhấc nhấc đi bằng đôi chân gỗ đã quá cũ mòn mà ông ta sử dụng từ năm 1973 đến bây giờ. Một người lính phía khác là ông N. C. Hùng (53 tuổi) có hai chân mà chân có một phần ngón tay nào khác để di chuyển ngoài hai bàn tay. Muốn đi phải dùng hai bàn tay chèo để đi. Ông Công và ông Hùng chúng tôi được một quan nào của nhà nước giúp đỡ phần tiền kiễm sự giúp đỡ những công việc như đan thúng, đan giỏ ...

Ngồi i nhân viên NGO này cho biết lý do tại sao tại sao các NGO của ông ta lại quy tụ để nhấc con đường giúp đỡ những người lính miền Nam. Lý do Sài Gòn là nơi đầu tiên họ được đặt chân đến để giúp tác cho chương trình xóa đói giảm nghèo mà chính quyền Hà Nội kêu gọi. Sau khi đi tham quan nhiều nơi ở miền Nam, phái đoàn của các NGO này ra Hà Nội để tiếp xúc cụ thể tham quan.

Tại Hà Nội và nhiều nơi khác ở miền Bắc, họ cũng được gặp nhiều người lính bị thương ở miền Bắc có người thì ngồi xe lăn. Có người thì đi bằng chân gỗ hay chân gỗ. Người lính đã mất đi một phần thân thể của mình cho đất nước thì chính phủ ít ra phải lo cho họ có những thứ đó để giảm bớt đau đớn trong cuộc sống hàng ngày là chuyện đương nhiên.

Nhìn những người lính miền Bắc, chúng tôi không khỏi ngạc nhiên cho hoàn cảnh của những người lính miền Nam mà chúng tôi đã gặp tại Sài Gòn, hay những vùng Lũc Tờnh... là họ đã bị bỏ rơi một cách tàn nhẫn. Đó là lý do chính tại sao các NGO chúng tôi quy tụ để nhấc công việc giúp đỡ những người lính miền Nam. Người nhân viên NGO này còn cho biết thêm là họ được chính quyền Hà Nội chấp thuận cho làm công việc giúp đỡ này nhưng với điều kiện là phải đi kèm với sự quản lý của chính quyền địa phương.

Chúng tôi đã đến nhiều gia đình làm việc thiện nguyện, nhưng chúng tôi có một gia đình nào đó đi ra điều kiện quá quái đản, những người đàn ông chấp nhận để mong sao giúp đỡ được những người lính để giúp đỡ.

Nhóm NGO này còn kể tôi nghe rằng họ đã trao tặng các trung tâm trợ giúp cho người tàn tật như xe lăn, chân gỗ, những người khác. Vì thấy mức độ tàn tật quá nặng của ông Hùng nên để giúp đỡ nên tại sao chúng tôi tặng riêng cho ông Hùng một chiếc xe lăn.

Tặng xong, họ yên chí là tại đây ông Hùng không còn quá nặng nề như trước khi mù đi chuyên vì đã có những người. Tháng sau họ trở lại gặp ông Hùng thì thấy ông ta lại đi bằng hai tay. Họ đi xe lăn đâu thì ông Hùng trở lại rằng đã bị nhà cầm quyền địa phương tịch thu

thâu vì c quan cho xe không qua trung gian chính ph, b t ph i đóng ti n ph t m i đ c nh n xe. Mà ông Hùng l y đầu ra ti n đ đóng ph t.

Cu i cùng h l i ph i b ti n túi đóng ph t đ nh n xe lăn cho ông Hùng..

Nghe xong câu chuy n v ông Hùng nói trên, tôi không th hi u n i m t chính quy n c ra r nói v 'quên đi quá kh' mà l i có nh ng hành đ ng vô nhân đ o đ i v i nh ng ng i đã thua cu c cách nay 30 năm. Rõ ràng là v m t ý th c, chi n tranh Vi t Nam ch a ch m đ t. B i vì n u b o r ng đây là hành đ ng sai ph m có tính cách cá bi t c a nh ng quan ch c chính quy n đ a ph ng thì cũng đáng bu n cho Vi t Nam vì t i đ t n c này ngay đ n ng i tàn t t, b n kh n t n cùng cũng không tránh kh i n n bóc l t. Tôi r t chia s vì sao sau 30 năm, ng i Vi t Nam v n ti p t c đ u tranh cho s t do, dân ch và nhân quy n đ c tôn tr ng t i Vi t Nam..